

Pohádka

Jayk3M

Byla dívka.
Hleděla ti do tváře, ale tys na její slova nereagoval.
Kapka slzy se dotkla země.
Rvalo ti to srdce.
Přesto ses otočil a odešel.
Pryč. (Pryč)
Do neznáma.
Nevrátil ses!
(Proč)
Nevrátil ses!
Proč? (Proč)

Nebyla překrásná, ale měla srdce.
Chovala se hloupě přesto nevztáhla ruce.
Chtěla ho milovat, chtěla s ním být.
Za kopcem na zámku překrásně žít.
V nejkrásnějších snech chtěla o tobě snít,
měla upřímné oči, přesto mu lhala.
Zapřela svou lásku, hrob si vykopala.
Věděl že ho miluje, proto šel za ní.
Nečekala že to řekne myslela si že ho zraní.
Prožili překrásnou noc oni dva spolu,
na druhý den ráno, spadli spolu dolu.
LÁSKA na pohled a první dotek.
Hráli krásný divadlo se sadou nových loutek.
(Láska)Ale každá pohádka má zápornou postavu.
Kulisu. Stín.
Proč si neměl odvahy?

Zázraky se nedějí, proto radši brečím.
Nedávej mi naději, na polštáři v koutě klečím.
Zázraky se nedějí, proto radši brečím.
Nedávej mi naději, na polštáři v koutě klečím.

Čarodějka s proutkem, usmívá se koutkem.
Zahnala ji do kouta. Pomluvou ji připoutá.
Bez jeho srdce, obavy, strachu.
Slza teče po tváři, usedá v prachu.
Princezna beze jména ustýlá si na hrachu.
Dotkla se spásy, nevinného květu.
Usíná jako Růženka do tmy volá větu
..Vrať se ke mně..
Protože tě miluju, všeho toho lituju.
Každého slova, každého dotyku.
Každého polibku, každého okamžiku,
každého pohlazení, mezi námi zjevení.
Místo lásky osamění, myslíš že už cesta není.
Prochází se zahradou a ve snu čeká v probuzení.
Se zlatou hvězdou prochází se bálem.
Mezi princí hledá tebe budeš jejím králem?

Zázraky se nedějí, proto radši brečím.
Nedávej mi naději, na polštáři v koutě klečím.
Zázraky se nedějí, proto radši brečím.
Nedávej mi naději, na polštáři v koutě klečím.

Sedí ve své komnatě, pozoruje hvězdy.
Všimla si knihy která ležela na zdi.
Vázač nebyl zručný, aby kniha byla pevná.
Vypadla z ní stránka, ale byla jenom jedna.
Když četla řádky, jako by to znala.
O kom asi láska tahle kniha psala.
Na té jedné byla závěrečná slova.
Snažíš se domyslet verš, dokola a znova.

Neznala konec, čeká na ten vlastní,
je to na tobě láska jestli budeme šťastní (šťastní, šťastní, budeme šťastní)
Mezi prvními řádky stálo:
Nebyla překrásná, ale měla srdce.
Chovala se hloupě přesto nevztáhla ruce.
Chtěla tě milovat, chtěla tě mít.
V nejkrásnějších snech chtěla o tobě snít.

Zázraky se nedějí, proto radši brečím.
Nedávej mi naději, na polštáři v koutě klečím.
Zázraky se nedějí, proto radši brečím.
Nedávej mi naději, na polštáři v koutě klečím.
Zázraky se nedějí, proto radši brečím.
Nedávej mi naději, na polštáři v koutě klečím.
Zázraky se nedějí, proto radši brečím.
Nedávej mi naději, na polštáři v koutě klečím.

Byla to pohádka.
Pohádka.
Protože jenom pohádky mívají dobrý konec.